

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2019. január 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntette miatt **vádlt neve** vádlott ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2018. október 19. napján kihirdetett B.327/2017/23. szám alatti ítéletét **megváltoztatja, vádlott neve** vádlott büntetése helyesen szabadságvesztés, melynek végrehajtási fokozata börtön. A szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a B.327/2017/23. szám alatti ítéletével **vádlt neve** vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetében. Ezért 4 évi börtönbüntetésre és 5 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte. A kiszabott börtönbüntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés fele részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Rendezte a bűnjelek sorsát, és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése, és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának a Btk. 38.§ /2/ bekezdés a/ pontja szerinti meghatározása érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést változatlan formában fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a Be. 590. § (3) bekezdésére figyelemmel a másodfokú felülbírálat korlátozott. Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítás során az eljárási szabályokat megtartotta, a Be. 567. § (1) és (2) bekezdéseiben, valamint a Be. 608. § (1) bekezdésében írt eljárási hibát nem vétett. A másodfokú eljárásban irányadó fellebbezéssel nem támadott tényállás a vádlott részbeni beismerő vallomása, a tagadását aggály nélkül cáfoló igazságügyi orvosszakértői véleményen, valamint a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok helytálló értékelésén, mérlegelésén nyugszik. A tényállás alapján törvényesen került sor a vádlott bűnösségének megállapítására, a terhére rótt bűncselekmény jogi minősítése is helyes. Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta. A vádlott terhére kiemelkedő

nyomatékkal bír a súlyosító körülmények közül az a körülmény, hogy a bűncselekmény következtében a sértett további élete nagymértékben elnehezült, életminősége visszafordíthatatlanul megromlott. Ez a körülmény és a további súlyosító körülmények a szabadságvesztés büntetés mértékének felemelését teszik indokolttá. Utalt a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezésnél a vádlott és családja közötti kapcsolattartás jelentősége különös méltánylást érdemlő körülményként nem bír jelentőséggel. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítélet tábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, a kiszabott szabadságvesztés tartamát emelje fel, a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján pedig rendelkezzen akként, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat részben módosított formában tartotta fenn. Írásbeli indítványával szemben hivatkozott arra, hogy az ügyészség nem csak a büntetés mértékét, hanem a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést is támadta. A Be. 583.§ /3/ bekezdés a/ pontját nem lehet olyan kiterjesztően értelmezni, mely szerint annak részét képezi a bírói mérlegelésen nyugvó un. feles feltételes kedvezményről való döntés is. Ez utóbbi a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a Be. 583.§ /3/ bekezdés b/ pontja alá sem tartozó rendelkezés, így az ügyben teljeskörű felülbírálatnak van helye. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel nem tehette volna meg, hogy ítéletében nem ad számot a bizonyítékok értékeléséről, mérlegeléséről. Ez azonban csak relatív eljárási hiba, amely a másodfokú eljárásban orvosolható, pótolható. A vádlott az eljárás kezdeti szakaszában elismerte a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, nem vitatta büntetőjogi felelősségét. Ezen a vallomáson később változtatott, nem ismerte el, hogy a fején is megütötte a sértettet, azonban a tanúként kihallgatott rendőrtanúk elmondták, hogy a helyszínen a vádlott azt elismerte. Tett olyan vallomást is a vádlott, hogy nem emlékszik a történetekre, valamint, hogy a sértett a földre esése következtében egy kőbe verhette be a fejét. Ez utóbbi védekezést egyértelműen cáfolta az igazságügyi orvosszakértő is, aki ezen keletkezési mechanizmus lehetőségét egyértelműen kizárta. Ezen bizonyítékok tükrében az adott tényállás megalapozott. A továbbiakban a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartva a szabadságvesztés súlyosítása és a kétharmados feltételes kedvezmény alkalmazása mellett fejtette ki érveit.

vádlt neve vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot beszerezte, tárgyalás anyagává tette. Okszerű, logikus bizonyítékértékelés eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. A büntetéskiszabási tényezőket maradéktalanul feltárta. A vádlott nem agresszív személyiségű, munkáját tisztességesen végezte, büntetlen előéletű. Javára értékelhető mindezek mellett személyiségzavara és az időmúlás is, hiszen az eljárás elhúzódását nagyban befolyásolta, hogy a bíróság megpróbálta felkutatni a sértett tartózkodási helyét, beszerezni a kórházi ellátásával valamint a jelenlegi egészségi állapotával kapcsolatos orvosi dokumentációt.

Az ügyészi fellebbezés irányát tekintve továbbra is hivatkozott arra, hogy a kiszabott büntetés megfelel a büntetéskiszabási elveknek. Az elsőfokú bíróság elfogadható indokát adta annak is, hogy miért alkalmazta a vádlott esetében az un. feles feltételes kedvezményt.

vádlt neve vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy nagyon sajnálja a történeteket, mielőbb haza szeretne menni a családjához.

Tekintettel arra, hogy az ügyész a Be.583.§ /3/ bekezdés a/ pontja alapján a kiszabott büntetés súlyosítása illetve a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezése ellen jelentett be fellebbezést az

ítélőtábla a másodfokú felülbírálat során a Be. 590.§ /3/- /7/ bekezdése értelmében az elsőfokú ítéletnek kizárólag a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül. Nem értett egyet ugyanis a fellebbviteli főügyésznek a nyilvános ülésen kifejtett álláspontjával. A Btk. rendszertani helyét tekintve a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés is a büntetésre tartozó kérdés, hiszen az arra vonatkozó rendelkezések a büntetések és nem a büntetéskiszabás körében kerültek elhelyezésre, ekként a feltételes szabadság lehetőségére vonatkozó rendelkezést támadó fellebbezés is a Be. 583.§ /3/ bekezdés a/ pontjába illeszkedik, mivel a büntetés részét képezi. Vagyis ez esetben is egyszerűsített felülbírálatnak van helye. Itt jegyzi meg az ítélőtábla, hogy az ún. feles kedvezmény alkalmazására nem bírói mérlegelés eredményeként, hanem a vádlott személyi körülményeinek értékelése alapján kerülhet sor. A Be. a bírói mérlegelésre utaló rendelkezéseit ugyanis kizárólag a tényállás megállapítása körében alkalmazza. A Be. egyszerűsített felülbírálat lehetőségét rendező elve szerint a tényállás és azzal összefüggésben megállapított büntetőjogi felelősségen túl tett minden olyan nyilatkozat a Be. 583. § (3) bekezdéséhez illeszkedik, így a felülbírálat terjedelmét az 590. § (3) bekezdése határozza meg.

Meg kell jegyezni azt is a fellebbviteli főügyész indítványával kapcsolatosan, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése, mérlegelése is ugyanahhoz a tényállás megállapításához vezetne, mint amelyet az elsőfokú bíróság az ítéletében rögzített, s amelyet egyébként a fellebbviteli főügyész sem vitatott. Amennyiben az adott esetben az ítélőtábla is úgy találta volna, hogy nincs helye az egyszerűsített felülbírálatnak, úgy a Be. 561. § és 562. § (1) értelmében a bizonyítékok értékeléséről számot nem adó rövidített ítélet a másodfokon nem orvosolható hiányosságban szenved, ezért az indokolási kötelezettség teljes körű elmulasztása miatt az ítéletet a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése alapján hatályon kívül kellett volna helyezni és az elsőfokú bíróságot új eljárásra kellett volna utasítani. Erre tekintettel az ügyészi, eredetileg súlyosítást és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés megváltoztatását célzó fellebbezés irányán is módosítani lett volna szükséges.

Mindezekből következően a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 590.§ (3)-(7) bekezdésében foglaltaknak megfelelően bírálta felül.

Vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett-e eljárása során olyan eljárási szabálysértést, mulasztást, amely a Be.607. § (1) bekezdése és a Be. 608. § értelmében az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna. Vizsgálta a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést is abból a szempontból, hogy a vádlottat nem kell-e felmenteni vagy vele szemben az eljárást megszüntetni. A felülbírálat részét képezte annak megállapítása is, hogy a bűncselekmény minősítése megfelel-e az anyagi jogi szabályoknak, az első fokon kiszabott büntetésben érvényesülnek-e a büntetéskiszabás elvei.

A Be. 591.§ /2/ bekezdése értelmében nem vizsgálhatta ellenben az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, határozatát a törvényszék által megállapított tényállásra alapította.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező hibát, hiányosságot. Olyan eljárási hibát sem talált, amely miatt bármely bizonyítékot ki kellett volna rekeszteni a bizonyítéki körből.

A másodfokú bíróság számára a fentiek szerint irányadó tényállás alapján helytállóan vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére. Olyan eltérő jogi álláspontot sem foglalt el az ítélőtábla, és olyan körülmény sem merült fel időközben, amelyre tekintettel az adott tényállás alapján is a vádlott felmentésének vagy vele szemben az eljárás megszüntetésének lett volna helye.

Megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak a cselekmény minősítése is.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta. Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott, a súlyosító körülmények közt kiemelkedő súllyal bír az a körülmény, hogy a sértettnél a bántalmazás következtében közepes-súlyos fokú maradandó fogyatékoság alakult ki, amely 50 %-os munkaképesség csökkenést eredményezett életkörülményeit visszafordíthatatlanul és nagymértékben elnehezítve.

A vádlott terhére rótt bűncselekményt a törvény 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A büntetés kiszabása során irányadó középérték ekként 5 év. A büntetést úgy kell kiszabni, hogy megfeleljen a tettarányosság, fokozatosság, kellő egyéniesítés követelményeinek, igazodjon az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a cselekmény konkrét tárgyi súlyához.

Az ítélet tábla mindezekre tekintettel úgy ítélte meg, hogy a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket is figyelembe véve a 4 évi szabadságvesztés nem olyan mértékben törvénysértően enyhe, hogy annak tartamát mindenképpen nagyobb mértékben kellene súlyosítani. A Be.605.§ /2/ bekezdése szerint amennyiben a másodfokú bíróság a tényállást nem egészítette ki, illetve nem helyesbítette, a törvényi büntetési tételkereten belül kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának pedig nincs helye. Annnyiban szorul korrekcióra ezzel együtt is a törvényszék ítélete, hogy a 4 év tartamú büntetés a Btk. 33.§ /1/ bekezdés a/ pontja szerint szabadságvesztés, melynek végrehajtási fokozata a Btk. 37.§ /2/ bekezdés a/ pontja alapján börtön.

Az elsőfokú bíróság a védői indítvánnyal szemben helytállóan foglalt állást abban, hogy az eseménysort tekintve nem lehet szó sértetti közrehatásról, így az a vádlott javára enyhítő körülményként nem vehető figyelembe. A vádlott személyiségzavarának, az időmúlásnak az értékelésével kapcsolatos okfejtését ugyancsak helyesnek ítélte a másodfokú bíróság, azzal az elsőfokú ítélet kihirdetését követően már a védelem sem szállt vitába.

A Btk. 38.§ /3/ bekezdése értelmében 5 évet meg nem haladó szabadságvesztés kiszabása esetén- különös méltánylást érdemlő esetben- a bíróság az ítéletben akként rendelkezhet, hogy az elítélt a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. Ilyen különös méltánylást érdemlő körülmény lehet a bírói gyakorlat szerint a vádlott idős kora, megromlott egészségi állapota, a sértetti közrehatás, a vádlott nehezített élethelyzete, a magyar nyelv nem ismerete és az ezzel járó eltérő, a magyar viszonyokkal nehezen egyeztethető kulturális szokások, hagyományok. **vádltt neve** vádlott esetében ez előbbiekből egyike sem áll fenn. Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott ítéletében az elsőfokú bíróság által hivatkozott ok, a családdal való kapcsolattartás nehézsége, nem ilyen különös méltánylást érdemlő körülmény.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 606.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta, rögzítette, hogy a 4 év tartamú büntetés neve szabadságvesztés, melynek végrehajtási fokozata börtön, valamint a feltételes szabadságra bocsáthatóság lehetőségéről a főszabály, a Btk. 38.§ /2/ bekezdés a/ pontja szerint akként rendelkezett, hogy Kolompár János vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Tekintve hogy a további rendelkezések törvényesek, egyebekben az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

Győr, 2019. január 23.

. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró. Péntek László sk. a
tanács elnöke. Csák Csilla sk. bíró

Záradék

A Győri Törvényszék B.327/2017/23. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal 2019. január 23. napján jogerőre emelkedett.

. Péntek László sk.
a tanács elnöke